

gedagsorden, som det jo hedder i Folketingets sprog, og været meget opmærksomme på, hvad det så er, et flertal, som det ser ud til står bag, er nået frem til, og derfor vil jeg da meget gerne høre – om det er sundhedsministeren, der skal svare, eller hvem det er – hvad det i virkeligheden er, der ligger i det forslag til vedtagelse, som vi nu har fået på bordet. For vi har allerede nu med tre forskellige kommentarer fra folk, der tilkendegiver, at de vil stemme for forslaget til vedtagelse, fra regeringspartierne fået tre forskellige definitioner.

Så jeg tror, vi bliver nødt til at vide, hvad der egentlig ligger i det forslag til vedtagelse. Hvad er det, Folketinget skal tage stilling til, hvad er det for nogle aftaler, der ligger mellem de partier, der har forhandlet, som ikke står på tryk i det forslag til vedtagelse, vi har på bordet foran os?

Endelig kunne det være, sundhedsministeren også ville oplyse Folketinget om den præcise definition på begrebet livstruende sygdomme. Det tror jeg kunne være på sin plads.

Sundhedsministeren (Carsten Koch):

Jeg vil kun svare på det, som hr. Kristian Thulesen Dahl anførte, nemlig hvad der forstås ved livstruende sygdomme.

Det, jeg kan sige, er, at Sundhedsstyrelsen har udmeldt maksimale ventetider på forundersøgelse, behandling og eventuel efterbehandling af en række sygdomme, som tilsammen må karakteriseres som livstruende; så det er veldefineret.

Herudover kan jeg sige, at regeringen arbejder intenst sammen med amterne – intenst – på at få nedbragt alle ventetider, men der er trods alt forskel på den type ventetider, vi taler om her, og så ventetiderne generelt.

Så der skal ikke herske tvivl om, at regeringen arbejder intenst på at få nedbragt ventetiderne. Det kan gøres ved en række tiltag, som jeg nævnte, og det, som hr. Duetoft lagde op til, og mere er der ikke at sige om den sag i den her sammenhæng.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Hr. Hans-Pavia Rosing trak de store linjer op i forholdet mellem Grønland og Danmark, og det er altid spændende at lytte til hr. Hans-Pavia Rosing, fordi der er vision, der er store vidder, der er farver, der er natur, og der er stor kærlighed til det land, som hr. Hans-Pavia Rosing er en glimrende repræsentant for.

Jeg husker meget tydeligt det sidste besøg, herunder også deltagelsen i mødet med ICC, International Circumpolar Conference, og også den helt særlige sammenhæng, der var i de indlæg, der blev holdt af de mange mindretal fra inuiternes samfund, som bindes sammen af Circumpolar Conference.

Jeg synes, at jeg har lov til at sige, at det både fra Grønlands side og fra min side blev understreget i talerne deroppe, at vi har grundlag for at kalde vores samarbejde, Grønland og Danmark, for et samarbejde, der godt kan stå som en foregangsmodel for mange andre etniske mindretal.

En af deltagerne i ICC sagde til mig, at når repræsentanterne fra Tjukotka, fra Sibirien, overvejende var kvinder, er det ikke alene på den baggrund, at ligestillingssamarbejdet i Tjukotka var langt fremme. Det havde også den tragiske baggrund, at der faktisk ikke var ret mange mænd tilbage fra Sovjettiden, fra frihedskampene, fra alle de brutale perioder, et lille mindretal kan være udsat for. Det var stærkt.

Og det var især meget, meget stærkt at opleve det grønlandske samfunds selvværd i ordets allerbedste forstand, hvor velorganiserede tingene var, hvor flot det var markeret, og hvor stærke fælleskulturelle signaler der udsprang fra inuiterne.

Hr. Hans-Pavia Rosing sagde: Vi bør stille os selv det spørgsmål, hvad identitet egentlig er. Og det er sandt. Det bør man gøre en gang imellem. Jeg prøvede at give et lille bud deroppe i min tale, og jeg kom til at tænke på, da jeg hørte hr. Hans-Pavia Rosing, at hr. Jørgen Estrup i virkeligheden også stillede det samme spørgsmål i sit indlæg til sidst. Her ved årtusindskiftet bør vi begynde mere systematisk at arbejde med det: Hvem er vi egentlig – forstå mig ret – hvad er det for en identitet? Eller endnu tættere på: Hvad er det for nogle værdier, vi især skal passe godt på?

Jeg tror, det gælder i Grønland, jeg tror, det gælder i Danmark, og jeg tror, at det gælder på Færøerne, at vi er ved at nå et stadium, både i vores rigdom, i vores velfærd, i kronerne og ørene, i vores måde at forme samfund på, hvor det spørgsmål igen melder sig. Hvem ved, måske kan man forestille sig, at hele det identitets-søgende arbejde, det demokratisøgende arbejde, vi her har med at gøre, skulle vi løfte i en form for nyfællesskab.